

*Középen ül a tanító,
a leckét elmondja
s ha elhallgat, a sok madár
utána csipogja.*

*S mikor a nap fent ragyog már
az ég közepében,
abbahagyják a tanulást
s hazaszállnak szépen.*

(Szatmári Zoltán.)

De nemcsak a hasznos madarakat kell védenünk, hanem a fákat, növényeket is. Hiszen talán el sem tudnánk képzelni a világot fa, meg növény nélkül! Mit szólnátok, ha egy reggel arra ébrednétek, hogy eltűnt minden növény a világról! Nem volna ott a vén akácfa a házatok előtt. De eltűnne az utcáról is az a szép jegenyesor. Meg az iskola is olyan árván állna itt a templom mellett, hogy szinte szánalom volna ránézni. Aztán meg madár sem volna többé. Ugyan hová rakná a fészket, ha minden fa eltűnne? És hány madár van, amely ott keresi meg a mindennapi kenyerét a fákon, növényeken! Bizony, ezek is kerekét oldának s tovább mennének tőlünk. Gondoljatok hát erre, gyermekek, amikor a növényeket, fákat pusztítjátok. Gyere csak ki Jóska, mondd el a fákról szóló költeményt!

Ne bánítsd a fát!

*Jaj, gyerekek, ha utatok erdőbe tér be,
A szegény fák, ne tördeljétek le!
Hisz' olyan a fa dús lombja nélkül:
Mint anya, kit eltéptek gyermekétül.*

*Mert gyermekek, tudjátok mi a fának ága?
Ezer szakáccsal főző dús konyhája
S az ágon lévő kis levél-cselédek
Éppen nektek főznek ott pompás ebédet!*

*Vagy nem tudjátok, hogy a fának lombja
Gyűjti a meleget a ti számotokra?
S ha eljő a hideg, didergő november,
Ő teszi kedvessé házatok meleggel!*

*De mást is tesznek ám ott a nagy konyhába:
Ami a sok gyökér felszívott magába,
Fa lombján a levél festi meg pirosra:
Igy készül a gyümölcs a ti számotokra!*

*A sok édességtől, amit a föld adott:
Ők sütnék és főznek napsugárral majd ott
Izes almát, meggyet, körtét és barackot,
Cseresznyét, meg szilvát mind-mind tőlük kaptok!*

*Ha aztán az idő már eljár felettük,
A vén fát a földből egyszer csak kidöntjük:
Ringó bölcst, ágyat, koporsót is végül
Fából készítenek, diófa törzséből.*

(V. L.)

Na, de végére érkeztünk munkánknak, így hát fejezzük be ünnepélyünket.

Mondd el, Géza Móra László bácsi bucsukölteményét.

Évzáró ünnepélyre

*Isten, ki Mennyből nézed ünnepünk,
Adj ma egy tisztább szívet minékünk.
S ki gyermek-kezünk imára teszed,
Vezessen áldó s megáldott kezed.
Hogy iskolánkat, ezt a négy falat,
Melyből szent emlék minden talpalt,
Ugy köszöntsünk ma elbucsuzáskor,
Mint méh a fát, akárcnyiláskor.*

*Isten, ki Mennyből nézed ünnepünk,
Add, hogy e házhoz mindig hűk legyünk!
Hol lelkünk fogant Téged hinni,
Hol szívünk dobbant hazánkban bizni,
Hol a meséskönyv ezer meséje
Aranyat hintett lelkünk kertjébe:
Ettől a háztól bucsura kelve —
Legyen a szívünk hálával telve!*

*Parányi lelkünk messzire száll ma,
De bárhova is vigye el szárnya,
Amit itt szedtünk kis tarisznánkba,
Hűn megbecsüljük, nem vetjük sárba!
Kinyitjuk sokszor imádság-könyvünk,
S miért oly gyakran hullott a könnyünk,
Megtépett, árva édes hazánkra,
Bánatestéken magukba szállva,
Kérjük az Istent imás ajakkal:
Tegyen csodát a tépett magyarral!*

19. Most pedig bucsuzóul énekeljük el azt az éneket:

Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország...

20. Imádkozunk! (Állami iskolánkban.)

Hálát adunk neked Mennyei Atyánk, hogy jóvoltodból ma is